



Formoza by Lin Hwai-min, Performed by Cloud Gate Dance Theatre of Taiwan, Photo by Liu Chen-hsiang

פורמוזה מאת לין הוואי-מין, להקת קלאוד גייט, צילום: ליו צ'ן-הסיאנג

# "להתבונן על השמיים ולקוות שהשמש גם מחר תזרח" - ביקור אצל להקת קלאוד גייט

המרכז שבנוי על צלע גבעה, ומשקיף על נהר טאמסוי, צמוד למועדון גולף וקאנטרי קלאב מיתולוגי בן כמעט מאה שנה וטובל בירוק מכל צדדיו. הבניין המרכזי, שנפתח לציבור באופן רשמי באפריל 2015, מכיל תיאטרון עם 450 מושבים, שני אולפנים שניתן להמיר בקלות לתיאטראות קופסא שחורה, וחלל שלישי, קטן יותר המשמש כסטודיו. בנוסף יש בחוץ גם מקום לאירועים שיכול להכיל 1,500 איש.

המתחם התרבותי הרב-תכליתי נבנה אחרי שחדרי החזרות הישנים של הלהקה, הארכיון והמשרדים ששכנו מעבר לנהר במחוז באל, נשרפו כליל ב־2008.

## ענת זכריה

בחום של 35 מעלות ומאה אחוזי לחות של חודש יולי בטייפה, מרכז המחול של להקת קלאוד גייט (Cloud Gate) הוא המקום הנכון להיות בו. מרכז התרבות הרב-תכליתי ממוקם בעיירת החוף דאשואי או בשמה החדש טאמסוי, הפרבר הצפוני ביותר של טייפה הנמצא על קו האוקיינוס הסיני ונהנה מבריזה המניעה מהים. במזג אוויר טוב אפשר לראות אפילו את שרשרת הרי יאנג'ימינג הירוקה, שנובהה מגיע ליותר מ־1,000 מטר. אבל אל תתנו לפסטורליה להטעות אתכם כולם יודעים שמאז שנות ה־70, כמעט 80 שנה מאז שטייוואן התנתקה בפועל מסין היבשתית ועד עתה, מכוונים לעבר טיייוואן אלפי טילים סינים שלא פורקו, מוכנים לשיגור, איום שלא נשכח בטייוואן.

בחיפוש אחר אתר המתאים לבית חדש ללהקה, מצאו את עצמם אנשי קלאוד גייט בתום שלושה ימים של חיפושים, באתר של תחנת רדיו נטושה שבאופן סימלי שידרה שידורי תעמולה בתקופת המלחמה הקרה. "זה היה נס" מספר לין הוואימין (Hwai-min), המנהל האמנותי של תיאטרון המחול קלאוד גייט, "התפאורה היתה כל כך יפה שזה היה פילאי". בהתחלה הם פשוט התכוונו לבנות חלל חזרות חדש, אך לאחר שראו את האתר החליטו להוסיף תיאטרון, וחלל לארכיון, משרדים וחלל חזרות לשתי הקבוצות שמרכיבים את הלהקה קלאוד גייט וקלאוד גייט 2 – הלהקה הצעירה. זו היתה הפעם הראשונה בארבעים שנות קיומה של הלהקה שאפשר היה לחבר את הצוות המנהלי ביחד עם הצוות הטכני לקבוצה אחת, במקום אחד. "החלום הקטן מהר מאוד הפך להיות חלום גדול מאוד" אומר לין. השלב הבא היה קבלת אישורים ולאחר דיונים ממושכים, חתמו על חוזה בניה הפעלה העברה עם העיר החדשה של טאיפיי המעניק להם את הזכות לשפץ ולנהל את האתר במשך 40 שנה בתנאי שלא מעורבים בו כספי ציבור. כשבסוף התקופה המתחם עובר חזרה לידי העיר. הדבר היחיד שנותר להזכיר לאנשי קלאוד גייט את אותה שריפה, היא מכלה ששימשה כמשרד והותכה באש, הניצבת במתחם כאנדרטה.

למרבית הפלא, לא נערך קמפיין לגיוס תרומות למימון הפרויקט, אחרי שהאנשים בטאיוואן שמעו על השריפה, החלו להגיע תרומות קטנות החל מ-\$100 (3 דולר אמריקאי) כמו גם מתלמידי בתי ספר מקומיים וגם תרומה גדולה של 5 מיליון דולר מקרן Alphawood קרן פרטית שבסיסה בשיקגו. לאט לאט עם למעלה מ-4000 תורמים, הצליחה הלהקה לבנות לעצמה בית חדש בעלות של 22 מיליון דולר ללא קמפיין גיוס. שמותיהם של כל התורמים מגולפים כעת בקיר העץ בכניסה לתיאטרון, "זוהי תזכורת מתמדת לחוב של הלהקה לתומכים קטנים כנדולים". אומר לין "אנחנו באמת חיים בזכות חסדיהם של זרים".

הבניין הראשי שתוכנן על ידי האדריכל המצליח הוואנג שנניוואן מ-Fieldoffice Architects. ובניגוד לתיאטראות שהם בדרך כלל מקומות חשוכים, הוואנג יצר חלל בעיצוב חדשני שמגבה את הבמה בחלונות ענק, שופע אור טבעי. ואכן כשמתנהלת חזרה והוילון האחורי נשאר פתוח ומאחורי הרקדנים הנעים ניתן לראות ציפורים עפות ואת מסלול הגולף היפה מוריק, נדמה שאנחנו יושבים בחוץ. לין מספר שהיו כמה להקות שהעלו מופעים בתיאטרון וביקשו במיוחד להופיע עם וילון פתוח כדי שהקהל יוכל לראות את הפקתם באור טבעי. "כשהוילונות מורמים, להופעות יש הרבה יותר כוח. אתה נלחם נגד הטבע, אבל החוץ תמיד יותר מושך".

מכיוון שהעיצוב כלל תיאטרון בן 450 מקומות ישיבה, המבנה היה צריך להיות גבוה. מה שהעלה את החשש שהוא יבלוט וישלול בנוף. כדי להפוך את הבניין לחלק אורגני מהסביבה, ניטעו 200 עצים נוספים מסביב. "רציתי לחחוק את הבטון, למחוק את הפלדה, את הדברים הקשים האלה", אומר לין ומוסיף כי הוא הכי אוהב את המקום במיוחד במהלך הקיץ, כשהעצים עתירי עלים ומסתירים את התיאטרון לחלוטין. "המרחב מכניס אותנו למגע עם הטבע והים. זה נפלא; השכבות, המדרגות, הדשא, הצוק ואז רחוק תמיד ישנו האוקיאנוס."

תיאטרון המחול הטייוואני קלאוד גייט שנוסד ב-1973 היא אחת מהלהקות המעניינות של טאיוואן לצד לינג' לין (Legend Lin) וטאיפיה דאנס סרקל (Taipei Dance Circle) אבל ללא כל ספק היא המצליחה והפופולרית מבין שלושתן. קלאוד גייט מתאפיינת במחול בעל ערכים אסתטיים גבוהים שמבקש לשלב מרכיבים מסורתיים באמצעי מבע בני זמננו. משתמשת בתכנים ודימויים מסורתיים שעברו עיבוד ובימוי מרתקים.

לין הוואימין, שהקים את הלהקה מתגלה בשיחה כנבר נחוש וכריזמטי, חסר גיל. הוא רצה להיות רקדן מאז שראה בקולנוע את הסרט הנעליים האדומות מ-1948 של מייקל פאוול ואמריק פרסבורגר בגיל 5. משפחתו מהמעמד הבינוני-גבוה מעולם לא התייחסה לזה ברצינות, אך כאשר פרסם סיפור קצר בגיל 14 הוא השתמש בכסף כדי לשלם עבור שיעורי בלט. הוא למד עיתונאות, פרסם שני ספרי סיפורים קצרים וזכה במלגת פולברייט לתכנית הכתיבה הבינלאומית באוניברסיטת אייווה. שם החל לקחת קורסים במחול, בלימוד טכניקות של מרתה גרהאם ודוריס המפרי

ששפתה אלימה פחות מזו של גרהאם. "ביליתי יותר בלרקוד מאשר בלכתוב", אמר. זמן קצר לאחר מכן הוא החל להתנסות בכוריאוגרפיה, והשתתף בשני סמסטר קיץ בבית הספר של מרתה גרהאם בניו יורק. לאחר שסיים את התואר באיווה, שב לין לטייוואן והחל ללמד במחלקה לאנגלית באוניברסיטת צ'נג'י בטייפיה. אולם המחלקה למחול באוניברסיטה, ששמעה על מעלליו בארצות הברית ביקשה ממנו ללמד. "בהתחלה לא הייתי מורה, אבל עם הזמן מצאתי שאני יכול להציע לתלמידים שלי לא מעט". וכשהתלמידים שלו רצו להופיע הם בעצם הפכו אותו למנהל אמנותי של הלהקה, הם היו הגרעין של קלאוד גייט. וההצלחה היתה מיידית, שתי ההופעות הראשונות שלהם מכרו יותר מ-3,000 כרטיסים.

"זה פשוט היה סיפור טוב", צוחק לין "סופר צעיר מפורסם אוטודידקט שהפך את עצמו לכוריאוגרף. וזה היה אולי סיפור טוב לאחרים. אני כשלעצמי כמעט עברתי התמוטטות עצבים". ואכן המעבר של לין מהכתיבה למחול ניכרת בעבודותיו. עבור לין כיום "התנועה היא הטקסט והיא איננה נזקקת ליותר. המחול אינו בא לעסוק במילים, הוא מייתר אותן. בכל פעם שאתה מבטא משהו במילים, אתה מגביל אותו. לקח לי עשרים שנה למחוק את המילים ממוחי ואז התחלתי לחשוב יותר קינטיית ומרחבית".

למולו של לין, רגע הקמת הלהקה היה הרגע בו טייוואן חיפשה זהות תרבותית משלה. "הם הפכו את דור ההורים שלי ליפנים, והם ניסו לגרום לנו להיות סינים", אומר לין בשאט נפש "לא התכוונתי לשקף את החברה הטייוואנית, אבל כשהתחלתי ליצור כוריאוגרפיה, ידעתי שאני רוצה שזה יהיה משהו משלנו. הייתי מתוסכל מהבורות של הדור שלי בנוגע להיסטוריה ולמסורות הטייוואניות, ולכן החלטתי ללמוד על ארצי. לא ידעתי דבר על התרבות שלי", הוא אומר. "קראתי את השירה שלנו, ביליתי במוזיאונים, הלכתי לראות אופרה מסורתית. הרגשתי שהלהקה צריכה להתחבר למדינה שלנו". חיבור שבהמשך יוכיח את עצמו ויהיה ללא ספק חלק מסוד ההצלחה של קלאוד גייט בבית.

מה שלין מצא הוא את אותה תערובת של צורות מחול מערביות ומרחיות ואסתטיקה, תוך שילוב של מרתה גרהאם וטכניקות ריקוד עכשוויות אחרות עם ריקוד ועם בלט סיני, וגם חיבור עז בין אמנות רישום ותנועה. משנות התשעים הוא הוסיף למשטר האימונים של הרקדנים שלו אומנויות לחימה, מדיטציה, טאי צ'י וטכניקות תרגילי נשימה של צ'י גונג. אבל לין גם מצא את טייוואן המשועת להכרה וידע, עם קהל שרעב למחול מכל סוג שהוא. ויש הטוענים שההצלחה המוקדמת של קלאוד גייט אחראית בעקיפין להקמת התיאטרון והיכל הקונצרטים הלאומי של טייוואן והתמורות הסימפונית הלאומית כמעט 15 שנה אחר כך.

אני יושבת בשורה הראשונה של התיאטרון לבד ומתבוננת, מחוץ לחלונות הגדולים העצים זיזים ברוח ושני אנשים בתלבושת צחורה משחקים גולף. בפנים הרקדנים מתמתחים לכל מיני כיוונים, עובדים על צעדים. רקדן אחד שוהה כדי למצוא את נקודת האמצע שלו, מכון אליה את המתח והריכוז, לפני שהוא זז ומפלח את החלל. אחר כך מתחיל שיעור באמנויות לחימה. 15 רקדנים קומפקטיים עם עור פנים מושלם שולחים אגרוף קדימה ובוועטים.

כשאני שואלת את לין מה מייחד את הרקדנים של קלאוד גייט הוא אומר ש"לעומת רקדני בלט, שמושכים את הגוף למעלה וקופצים, הרקדנים שלו נשארים נמוכים מאוד, מושכים לאט לאט את הקהל אל הבמה, מראים מה קורה בתוך הגוף. זה התפתח במשך שנים. בבלט אתה מרים את הגוף למעלה. אתה גבוה, ארוך יותר. במזרח אתה יותר קרוב לאדמה, מודע למשקל שלך. אתה רוצה להרגיש את משקל הגוף ולקבל את האנרגיה ממנו. אנחנו רוצים להיראות טוב, אז אנחנו לוקחים מהבלט. אבל אנחנו תמיד חושבים על העקרונות של אמנויות הלחימה. אנחנו לוקחים מהן את המהירות, ומהמדיטציה את האטיות".

"כשיצרנו את המופע אורז לקחנו חלק בקטיפי בעיירה צ'יאנג שכמעט כולה מתמסרת לנידול אורז. קמנו כל יום בחמש בבוקר ויצאנו לשדות. זו היתה חוויה שוברת-רוח. אבל יצרנו קשר עם הרוח והשמש, טפטוף הגשם והבוץ והאדמה. אתה יכול ליצור עבודה בסטודיו אבל הרבה פעמים אלמנטים של הטבע הם אלה שיכולים לעורר אותך פיזית. כשאתה דוחף עם הרגליים את האדמה, אתה מושך

מסניף של סטארבקס שנמצא גם הוא בקצה המתחם, לין צוחק "אנחנו הולכים לראות את הארמון המלכותי, אנחנו גולשים באינטרנט, אנחנו שותים אספרסו בסטארבקס, אבל אנחנו משמרים גם את התה המסורתי, שלוקח הרבה זמן לחלוט ועוד יותר זמן לשתות", הוא מסביר, "אלה הם חיינו. ואני סבור שבאופן מסוים העבודה שלי משקפת את הרקע הזה. אני לא מרגיש שאני מערב או משלב בין מחול מערבי למחול המזרחי, אני פשוט פועל מתוך החיים שלי. אנחנו אנשים מודרניים שמודעים לתרבות שלנו ומוקירים אותה, והעבודה שלי היא התפתחות אורגנית של זה. למדנו מחול מודרני, בלט, אבל בסופו של דבר העבודה שלנו שמה דגש על דיספלינות גופניות מסורתיות – מדיטציה, אמנויות לחימה וצ'יג'ו, שזו צורת התעמלות קדומה. לפעמים הצ'יג'ו מאסטר שלנו מגיע אל מאחורי הקלעים – הוא זקן מאוד, בשלהי שנות ה־80 שלו – ואומר לי: 'כל הכבוד! זה היה נפלא! כולם התאהבו ביצירה! אבל אתם לא מבינים שעשיתם את הכל לא נכון?'. בזה הוא מתכוון שלא עקבנו אחרי הדרך שהוא מלמד, אלא אחרי עקרונות פרטיים שלנו. יש לנו חוקים".

לין לא מתבלבל לרגע מההצלחה של הלהקה, "בעולם המחול טיוואן היא עדיין כפר קטן ולא ממש נמצאת על המפה, יש לנו מעט מאוד קשרי תרבות עם מדינות אחרות. לא מעט פעמים כשאני נוסע לאירופה ואנשים שואלים אותי מאיפה אני ואני אומר שאני מטייוואן הם שואלים: מאיפה? תאילנד?. אנחנו כל כך לא



לשונות מאת צ'אנג צונג-לונג, קלאוד גייט 2, רקדנית: לי יין-ינג, צילום: לי צ'יאה-ייה  
Tongues by Cheng Tsung-lung, Claud Gate 2, Dancer: Lee Yin-ying, Photo: Lee Chia-yeh

מאופיינים. מי יכול היה להאמין שבעשור האחרון נופיע עם קלאוד גייט במוסקבה יותר משבע פעמים. החיים כל כך מפתיעים". הוא מתרווח לאחור ושוב ניצת, "הנה, העבודה האחרונה שלי 'פורמוזה' נבחרה השנה במגזין המחול הנחשב 'בלט-טאנג' להפקה הטובה ביותר על ידי 41 מבקרים". לין אומר שמה שעובד עבורו הכי חזק בנסיעות לחו"ל עם הלהקה, היא העובדה שהוא יכול להתבונן על טיוואן שוב מבחוץ, ולשאול את עצמו למה הוא חי שם.

מה יהיה העתיד של קלאוד גייט?

"אני באמת לא יודע. לא ידעתי את זה כשרק התחלתי ואני לא יודע לענות על זה היום. אני יכול רק להתבונן על השמיים ולקוות שהשמש גם מחר תזרח".

בקרב אחרי 46 שנה, יפרוש לין מהניהול האמנותי של הלהקה שזכתה לשבחים ברחבי העולם בזכות האלגנטיות של מיזוג הסגנונות שלו. ומי שיחליף אותו, הכוריאוגרף צ'אנג צונג-לונג (Tsung-lung) בן ה־43, שונה במובנים רבים מלין הוואי-ימן. הוא איננו מגיע מרקע ספרותי אינטלקטואלי, הוריו שהגיעו מדרום טיוואן לטייפה, מכרו נעלי בית ברחוב עד שהקימו מפעל קטן משלהם. באופן יוצא דופן נשלח צ'אנג בגיל 8 על ידי הוריו, שניסו למצוא פתרון לאגרניה הבלתי נלאית

אגרניה מכוח הכבידה, אתה מרגיש תחושה של כוח. וזו הייתה חוויה נהדרת שנתנה לנו נקודת מבט חדשה ורעננה. זה לא רק לרקוד, לרקוד, לרקוד בסטודיו. אורז הוא משהו שאתה לוקח כמובן מאליו אבל הוא כל כך יקר. אני גדלתי מיד אחרי מלחמת העולם השנייה, ובאותו זמן ההורים היו דורשים מילדיהם שלא ישאירו בקערה נרנר אחד של אורז".

לין אומר שאחת המחלות של העם הטיוואני היא השיכחה, המחקיקה. "הטיוואנים לא ממהרים להתנער לגמרי מהקשרים שלהם לסיין. ובקווים כלליים אפשר לומר שכמחצית מהאוכלוסייה, עם דגש על האוכלוסייה המבוגרת יותר, מבקשים לשמר את הזהות הסינית, והמחצית השנייה, בהובלת הדורות הצעירים, מבקשים להדגיש את הזהות הטיוואנית. במויאון הארמון של טייפה, שבו מאוחסן ומוצג שליש מאוצרות הקיסרים הסינים, אותם לקחו עמם הלאומנים כשנמלטו מהקומוניסטים, המכשיר הפופולארי ביותר בספרייה הדיגיטלית של טייפה החדשה, מבנה אולטרה-מודרני מרתק שמתהדר בכל האטרקציות הטכנולוגיות העדכניות ביותר שמיועדות להפוך את חוויית הקריאה לרלוונטית עבור הדור הצעיר, הוא מכונה לסטריליזציה של ספרים. לא אכפת לנו מהעבר וגם אין לנו זמן לעצור בהווה כי לכולם חשוב להצליח בעתיד. וזה לא קשור להיותנו אי, זה קשור לכך שהאורינוטציה של המדיה כאן היא רווח. לא כותבים כאן על מהפכות. מהפכות זה משהו שהדור הצעיר לא מכיר ולא מוקיר".

"משפחתו של אבי באה מכפר צ'יאיי שבטייוואן, שם ביליתי הרבה מילדותי. שדה האורז בעמק היה עצום ויפה ונראה כמו גל ענק. וב־1978 העבודה הראשונה שיצרתי עבור הלהקה שלי Legacy תיארה את חיי החלוצים האיכרים בטייוואן, את המתיישבים הראשונים. זו גם הייתה העבודה הפרפורמטיבית הראשונה שעסקה אי פעם בהיסטוריה של טיוואן. באותו יום בצירוף מקרים מעניין הנשיא האמריקאי ג'ימי קרטר ביסס את היחסים הדיפלומטיים עם סין חתם על חוק שהגדיר את היחסים עם טיוואן. ואף אחד מסביבי לא מודע לאותה נקודת תפנית בהיסטוריה שלנו. וכשלמקום אין עבר אין לו גם עתיד. אולי ג'ימי קרטר הציל אותי" הוא מחייך.

לין משוכנע שחלק מההשפעה הגדולה עליו קשורה ל־1947 השנה שבה נולד, לתקופה אחרי שמלחמת העולם השנייה ומהפכת התרבות גרמו נזק גדול לתרבות הסינית ובין היתר פגעו גם במסורת של אמנויות לחימה. "תחת הענן השחור הזה ודרך אמנויות הלחימה, למדתי שלכל פיזיות יש את האיכות שלה בין אם אתה גבוה או נמוך, חזק או חלש, זה לא שהיכולות שלך נמוכות זו התיקרה שמעליך שנמוכה. החיים מלאים באיסורים מה שאומר פחד, מה שאומר חשדנות, וזה היה האקלים שנולדתי ונדלתי לתוכו".

כשאני שואלת אם היה רגע שבו התחרט על שעזב את הכתיבה, הוא אומר בבטחון שלא. להפך, מבחינתו בעוד כותבים מנסים לכתוב טקסטים מחאתיים ונכלאים על כך, הוא יכול לטמון בקלות מוקשים בתוך המחול ולצאת ללא פגע. "העובדה שהפיזיות של הגוף ברורה אבל המסר שמגיע מהגוף יכול להישאר חידתי, פתוח לפרשנות, זה הכוח של המחול".

היית בעצמך עיתונאי, מה למדת מזה או מה לקחת מזה לתוך הכוריאוגרפיה שלך? "העיתונות לימדה אותי שני דברים: הדבר הראשון להיות אובייקטיבי, מה שעוזר לי להתבונן על העבודות שלי גם ממבט מרוחק או בלב קר. והדבר השני, היא הפכה אותי להיות פח זבל של אינפורמציה. אני קורא מכל הבא ליד מרכילות והמלצות לעיצוב הבית עד חדשות. מה שהופך אותי לכוריאוגרף מוצף, שיועד יותר מידי על העולם אבל אולי גם בעל אופק רחב. עיתונות דורשת ממך גם להיות בהיר וקונקרטי. זה לא סתם שלקח לי כל כך הרבה זמן למחוק את המילים שהציפו את המוח שלי ולהתבונן בדברים. וזה קרה רק בחלק השני של הייתי המנהל האמנותי של קלאוד גייט. לעזוב את הצורה כדי לומר משהו זה דבר שקל להניד אבל קשה לבצע".

שיטוט במתחם היפהפה של הלהקה נותן תחושה שנכלאת לתוך בועה נזולית מוארת, מדיטטיבית, כזו שהיתה מקשטת פעם חדרי שינה. עברו של לין כסופר זימן לכאן גם חנות ספרים קטנה בשם Tree House שעל הגג שלה אפשר לקרוא ולשתות קפה או סתם לבהות ולתהות על פרוצדורות של יופי. כשאני מופתעת

תמיד נראה לו מוזר. העבודה האחרונה שיצר ציאנג נקראת הילת 22 מעלות – תופעה אופטית שנוצרת כאשר גבישי קרח באטמוספירה שוברים את האור המגיע מהירח, בזווית של 22 מעלות. ציאנג בחר להשתמש בתופעת הטבע הזו, באותה הילה המופיעה כמעגל של אור, כדי לחקור נושאים כמו חרדות אנושיות, מאבקים, רצונות, אהבה ובדידות בעולם סהרורי, המשתנה ללא הרף. מה שיצר מין אגדה מודרנית אקזוטי, שבה 14 הרקדנים, נעים כמו חיות, זוחלים, מזדווגים, נלחמים והורגים על רצפה שחורה המבהיקה כמראה, לצלילי סינור רוס – להקת רוק איסלנדית.

ציאנג מספר שבתחילת דרכו ככוריאוגרף הוא חיפש את ההשראה בתוך נפש פנימה, ודווקא בשנים האחרונות הוא מוצא את ההשראה לעבודותיו מחוצה לו, בסביבה, בתרבות האסייתית בכלל ובתרבות ובפולקלור הטייוואני בפרט. כשאנחנו מדברים על תהליך היצירה שלו, ציאנג מדבר על כך שהוא לצערו לא מסוגל הכוריאוגרפים שיוצעים מיד מהתחלה מה הם רוצים. בשביל להבין מה הוא רוצה הוא חייב לנסות כיוונים שונים, ולהרשות לעצמו לשנות ולהשתנות, מה שהופך את תהליכי היצירה שלו לארוכים מאוד.

ציאנג אומר כי הוא היה המום כאשר מר לין ביקש ממנו לנהל את קלאוד גייט, אך הוא ניסה לא להרגיש נסער. מבחינתו המטרה העיקרית שלו היא לשמור על קשר עם מי ומה שכבר נמצא סביבו. כשאני שואלת אותו אם הוא מרגיש מוכן, הוא שואל אותי איך משהו אמור לדעת אם הוא מוכן, מה הוא אמור להרגיש. "עבורי מחול הוא דרך לחבר בין אנשים, ועכשיו כשהשרביט שלי" הוא אומר "אני לא מרגיש שאני צריך לנטוש את העבר בשביל התחלות חדשות. האתגר האמיתי מבחינתי הוא כמו תמיד – להמשיך ליצור".

בכל שנה ברחבה שבין התיאטרון הלאומי להיכל הקונצרטים הלאומי, מתאספים למעלה מ-50.000 איש למופע בחוץ שמצולם ומועבר בשידור חי בטלוויזיה. קלאוד גייט מחנכת כמעט שני דורות של קהלים למחול ולתרבות, ויש לה מקום מיוחד בחיי התרבות של טייוואן. כשמסתובבים עם לין ברחוב מבינים שהוא מפורסם שם כמו כוכב קולנוע או כוכב רוק, ושהטייוואנים מרגישים שההצלחה שלו ושל הלהקה מחברת אותם לעולם. בסוף 2019 יעזוב לין את תפקידו "כל להקות המחול המודרניות נוטות להתפרק כאשר המייסד שלהן נפטר אבל אני מחשיב את עצמי כמורה שהוליד דור חדש של כוריאוגרפים, ולא כזהות פרטית. ציאנג צונג'לונג מוכן לאתגר. ואין שום סיבה להחזיק בבית גם את הנסיך צ'רלס".

**ענת זכריה**, זוכת פרס ראש הממשלה ליוצרים ע"ש לוי אשכול לשנת תשע"ד, משוררת, עורכת, מנחה סדנאות כתיבה, ומבקרת המחול של ידיעות אחרונות. ספרה הראשון *יפה אחת קודם* יצא בהוצאת הליקון ב-2008. ספרה השני *בגלל טעות אנוש* ראה אור במאי 2012 בסדרת כבר בהוצאת מוסד ביאליק. ספרה השלישי *פולשתנה איי* ראה אור ב-2016 בסדרת כבר בהוצאת מוסד ביאליק, ספרה הרביעי *עד עצם היום שזכה בפרס אקוים*, יצא לאור בהוצאת מקום לשירה בינואר 2020.

שלו, לבית ספר שהיתה בו תוכנית ללימודי מחול. ואכן ציאנג הצטיין שם אבל התמכרות למשככי כאבים בשנות העשרה המוקדמות שלו הובילה אותו למעצר על ידי המשטרה על אחזקת סמים ושירות קהילתי במקום מעצר היה מה שהפך לנקודת מפנה בחייו.

לאחר סיום לימודיו הוא עבד כנהג משאית ביום ולמד מחול בשעות הערב באוניברסיטה הלאומית לאמנויות בטייפה. רק כשהוא התחיל להבין מה הוא עושה, ושהדבר היחיד שהוא יכול ורוצה לעשות בחייו זה לרקוד, החליט להצטרף ללהקת המחול המקצועית היחידה שהיתה בזמנו בטייוואן, בה גם שילמו לרקדנים משכורת – קלאוד גייט. ציאנג מספר שהיה לו חשוב לכלכל את עצמו כדי שההורים שלו לא ידאגו לו. מה עוד שכבן בכור במשפחה, על פי המסורת, ציפו ממנו לנהל את העסק המשפחתי והוא לא רצה. למזלו אחיו הצעיר הסכים לנהל את המפעל המשפחתי ונאל אותם, מאפשר לו את החופש לעשות את מה שחשוב לו. לאחר ארבע שנים, פציעה בעמוד השידרה אילצה את ציאנג להפסיק לרקוד והוא החליט להתמקד בכוריאוגרפיה והפך למנהל האמנותי של הלהקה הצעירה – קלאוד גייט 2.



הבית של להקת קלאוד גייט, צילום: ענת זכריה  
Cloud Gate Center, Taiwan, Photo: Anat Zecharia

הסגנון הפיזי וההשראות שלו לקוחים מההיסטוריה האישית שלו, הדינמיקה של טקסי הדת וחיי הרחוב היא מקור ההשראה לכוריאוגרפיה שלו. הוא אומר 13 לשונות, יצירתו מ-2016, מבוססת על זיכרונותיו מחיי הרחוב התוססים של ילדותו. להרים את המבט ברחוב היה עבור ציאנג כמו לצפות בסרט דרמה. ורוב הזמן הוא התבונן, לעיתים היה רץ מסביב או פותח בשיחה עם העוברים והשבים, סקרן לחייהם ומעשיהם. "הרחוב תמיד היה עבורי המקום של החופש. של אותם זיכרונות תרבותיים פנטסטיים שאבדו בהמולת הערים המודרניות". ציאנג צוחק ואומר שהכשרון למחול בא לו מאביו שבכל פעם שהיה מוכר נעליים ברחוב הוא השתמש במחוות כדי לשכנע את הקונים. כילד הוא התבייש ושנא את זה כי אביו